

въ цѣль съ револвера на Поручикъ Филовъ. Въ 6 зарядния револверъ е билъ оставенъ само единъ патронъ и компанията се разотишла. Слѣдъ малко, на квартирата ми дошли мои приятели — съученици Подпоручицитѣ Е и Щ, — този последния братъ на офицера, който сега ме канеше въ колибата. Щ, съгледалъ револвера, взелъ го и като видѣлъ, че е празенъ насочилъ го въ сърдцето си и продумалъ:

— Ей тъй трѣбваше да се прицѣли Поручикъ Н. (Поручикъ отъ минския полкъ Н който тогава прѣди една недѣля се бѣше застрѣлилъ и умрѣлъ слѣдъ три дневна мѣка). Раздава се грѣмъ и нещастния Щ, падналъ въ стаята ми мъртавъ.

Сега, когато ме извика Щ, азъ като че ли на ново прѣживѣхъ онова, което прочувствувахъ и прѣживѣхъ тогава, когато се бѣхъ завърналъ у дома си. . . .

Съ Щ, азъ не бѣхъ се виждалъ слѣдъ катастрофата на квартирата ми съ брата му. Азъ го поблагодарихъ за поканата и му исказахъ моето съжаление за нещастния случай.

— Е, за това нѣма какво да се говори. Такава е била волята Божия, отговори покорно Щ.

Той ме покани съ конякъ, закуска и чай. Азъ испихъ една чаша чай и излѣзохъ, тъй като трѣбваше да стигна до Шипка и до вечерята да се върна обратно.

— Бждете осторожни, ми каза Щ. Тамъ горѣ Турцитѣ непрѣменно ще откриятъ по васъ стрѣлба. Най добръ ще направите да слѣзите отъ коня, или пъкъ да го пуснете въ карьеръ. Опасното мѣсто не е дълго, свърши той.

Азъ си взехъ сбогомъ и продължихъ пътя си.

Но не бѣ само тамъ горѣ опасно, — на шипченската позиция бѣше опасно на всѣкъдѣ. Колибитѣ, които бѣха прилѣпени, като лѣстовичи гнѣзда, по скалитѣ и источния склонъ на баира и тѣ не бѣха въ безопасностъ. Ей тамъ, прѣдъ мене имаше една колиба разрушена отъ неприятелската граната. Въ нея е било изгорѣло всичкото походно имущество на двама, живущи въ нея, офицери, които, за щастие, въ това врѣме отехтствували. Но тукъ не само гранатитѣ, но